

Cũng Đã Muộn Rồi Cũng Đã Muộn Rồi

Trần Quang Thiệu

Allan gõ nhẹ cánh cửa văn phòng đã mở sẵn:

- Đi ăn trưa không chú Giang?

Giang ngẩng lên nhìn, cười cười:

- Hôm nay mày bao chú hả?

Allan chỉ đứng yên cười trừ, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Giang nhướn mắt hỏi tiếp:

- OK. Đi đâu ăn?
- Downtown đi chú. Lâu rồi không ăn phở Đắc Phúc.

Giang nhăn mặt:

- Cha chủ tiệm khó chịu. Ăn mất ngon.
- Đổi chủ rồi chú, nhưng vẫn đầu bếp cũ.
- Thế hả? Thì đi.

Giang đứng lên, nhặt chìa khóa trên bàn, tung nhẹ trong lòng tay:

- Mau lên không trời mưa.

Allan trừ trừ:

- Chú mời Leanne đi luôn.

Giang hất hàm:

- Sao 'you' không mời? Còn đứng đó làm gì.

Allan cúi đầu đỏ mặt:

- Cháu mời sợ nhỏ đó không chịu đi.

Giang bật cười:

- You làm gì mà nó sợ?
- Đâu có chú. She's just shy. Mắc cỡ gì đâu!

Giang nhìn Allan lắc đầu:

- Rồi! Nó chê chú mày rồi. Tàu với nhau cả mà sao lại không chịu nhau?

Allan cười gượng:

- Con gái Phúc Kiến khó quá chừng. Chú là xếp của nó, nói là nó đi liền.

Giang vẫy tay cho Allan đi theo mình, qua cubicle của Leanne, Giang hắng giọng:

- Leanne ơi, đi ăn trưa cháu. Hôm nay thằng Allan nó bao.

Leanne ngược nhìn mỉm cười với Giang:

- Chú lái xe hả? Còn ai nữa không.

Giang lắc đầu:

- Thằng Allan nó chỉ mời hai chú cháu mình. Mau lên không nó đổi ý.

Nghĩ đến Allan, Giang tủm tỉm cười. Cái thằng "láu cá chó" nhưng cũng đã hăm mấy tuổi rồi mà còn vẫn chưa có bồ. Lần đầu tiên mới gặp nó gật đầu chào ngoài lobby Giang hỏi "phải mày Chinese không" nó gật đầu, hỏi nó "làm cho department nào" nó chỉ sang chỗ mấy 'ông' software developers ngồi. Mãi đến khi Allan cầm giấy tờ sang gặp Giang, xin chấp thuận cho phép được vào trung điện toán do Giang quản trị những ngày cuối tuần Giang mới biết Allan không phải là Tàu chính hiệu mà chỉ là 'Ba Tàu' sinh ở VN.

- Allan Lưu? Như vậy chú mày là Việt Nam chứ Tàu mẹ gì!

Allan cười trừ trả lời bằng tiếng Việt:

- Sao chú biết!

- Mẹ kiếp. Nếu là Tàu thì nó họ Liu hoặc Lu chứ làm đếch gì có anh Tàu nào họ Lưu. Middle initial lại là 'Q'. 'Cu' này là thế nào?

Allan đỏ mặt:

- Dạ. Tên Việt của cháu là Lưu Quốc-Bảo, qua Mỹ đổi thành Allan Q. Lưu!
- À, thì ra là Tàu Chợ-Lớn!

- Oh no! Cháu sinh ở Phú-Nhuận gần Sài-Gòn mà.

Giang cãi bướng:

- Same ****! Chợ Lớn hết cho dễ nhớ. Đây, cũng có con bé Tàu lai ngồi ngoài kia kia. Nó là system admin. Chú mày mang giấy tờ này ra đưa cho nó để nó làm thủ tục cần thiết.

- Ai hả chú?

- Leanne Wong. Con nhỏ bé bằng cái kẹo, ngồi tại cái cubicle ngoài cùng đó.

Thoáng một cái đã hơn ba tháng từ ngày Allan vào làm tại Sun Microsystems. Cái I.T. department đông đúc, có gần trăm nhân viên nhưng Allan thích Giang vì tính tình cởi mở nên dù làm khác chỗ Allan luôn luôn la cà sang khu vực của Giang nói chuyện không đầu không đuôi, rủ đi ăn trưa, hoặc đôi khi chỉ để 'say hello'. Một lý do nữa là Leanne, 'con nhỏ' bé bỏng, trông xinh xắn như hạt nút lúc nào cũng tươi cười nhưng nhút nhát với người lạ. Allan đến làm thân, nhờ vả Leanne những chuyện lật vật mà con bé chịu trách nhiệm, cố gắng nhiều lần rủ Leanne đi chơi riêng nhưng vẫn không thành công. Leanne chỉ chịu đi chung nếu có Giang đi theo cho Leanne 'đỡ sợ', và nhất là Giang vui tính, pha trò làm bữa ăn không buồn tẻ.

Nhìn Leanne đang đi song đôi với mình chứ không chịu đi cạnh Allan, Giang tủm tỉm cười. Con bé mở to mắt:

- Chú cười cái gì?

Giang hát đầu về phía Allan đi đằng sau:

- Not you! Không phải cháu mà là cái thằng Bảo cù lần!

Leanne đưa tay che miệng cười, nói nhỏ:

- Chú đừng có chọc ảnh tội nghiệp. Với lại ảnh không cù lần đâu. Tại cháu ngại đi ăn một mình với ảnh. Có chú cháu mới dám đi.

Giang cười lớn:

- Thế nó mới nhờ tới chú. Hà hà, hôm nay mình được ăn chùa. Mai một chưa biết chừng được cái đầu heo.

Leanne đỏ mặt lườm Giang:

- Ừ ừ! Không có đâu chú.

Giang gật gù mỉm cười:

- Để rồi xem. Ê Bảo, Leanne nó nói cuối tuần này chú mày tới đưa nó đi shopping và ăn tối nữa, chịu không?

Allan đỏ mặt chỉ cười không trả lời. Leanne hét lên "Chú ..."! Tiếng hét ngân dài, đong đưa như một giọng hò dễ thương. Giang cười thầm, con bé này cũng lạ, sinh đẻ ở Chợ Lớn, bố mẹ là Tàu đặc nhưng viết và nói tiếng Việt thật sôi nổi mặc dù không theo học trường Việt bao giờ. Chắc là tại nó quen ăn được nước mắm và phở chứ không phải chỉ hủ tiếu với xì dầu.

Order xong Giang mở đầu câu chuyện, bắt ngờ hỏi Leanne tên Tàu là gì nhưng con bé chỉ lắc đầu lấy tay che miệng cười, Giang trêu chọc:

- Chú biết rồi. 'Múi' phải không?

Leanne lắc đầu:

- Múi là 'muội', là 'em' chứ không phải tên!

- Thế hả? Hay là 'Cú Nặng'?

Leanne bật cười:

- 'Cú nặng' là 'cô nương', chú chẳng biết cái gì cả!

- Thế thì là cái gì?

- Tên cháu xấu lắm, không cho chú biết đâu.

Allan cười cười, chồm qua bàn nói nhỏ vào tai Giang:

- Tên Tàu của she là 'Lìn'!

Leanne hét lên, giơ tay như muốn đánh Allan:

- You big mounth! Còn tên you là 'A Cầu'.

Giang bật cười sặc sụa:

- A ha! Lìn với A Cầu.

Thấy Leanne phụng phịu như giận hờn, Giang làm lành:

- Như vậy tên Việt của cháu là Liên, phải không?

Leanne phản trần:

- Tên Việt Nam của cháu là Vương Kiều-Liên đó chú. Sau năm 1975, gia đình cháu chạy qua Đài-Loan, rồi sau đó mới di dân qua Mỹ, và tên cháu được đổi thành Leanne Wong. Chú đừng có nghe ... A Cầu gọi cháu bằng cái tên Trung Hoa đó nữa.

Giang gật gù:

- Tên Việt của cháu đẹp lắm. Chú quên cái tên Tàu đó rồi. Thôi, ăn đi cho nóng. Trời mưa ăn phở thật là thú vị. Còn ... A Cầu đâu? Điều đó Vương tiểu thư đi chú mày.

Leanne đưa mắt lườm Giang, tự động sắp xếp đĩa và muỗng cho mọi người:

- Chú chỉ biết nói xạo. Không có cô 'takes care' là chú chết đói.

Giang lơ đãng:

- Chắc vậy. Nhưng mấy hôm nay cô ấy bỏ đi rồi.

Leanne giật mình, đăm đăm nhìn Giang không nói. Giang thấy cái nhìn rất là khác lạ, vừa như rất quan hoài vừa như long lạnh, nên vội vàng giải thích:

- Cô ấy mang hai đứa nhỏ sang Canada thăm bên ngoại ít lâu. Chú không đi theo vì muốn cô ấy có thời gian riêng tư với chị em gái, và gia đình.

Leanne cúi đầu nhìn xuống bàn tay, nói gì đó rất nhỏ, hình như là "Vây mà ...", nhưng Giang nghe không rõ.

o0o

Cứ mỗi lần đi ăn chung có chú Giang vui vẻ chọc ghẹo là Allan và Leanne lại thấy gần gũi hơn nhau hơn. Dần dần không cần nhờ Giang Allan cũng mời được Leanne đi ăn trưa với mình, và ngay cả một lần đi ăn tối vào dịp sinh nhật của Leanne do Giang kín đáo cho Allan biết. Allan biết là Leanne đã có cảm tình với mình như vẫn không dám tỏ tình, câu chuyện chỉ quanh quẩn việc làm và những đề tài thân quen. Hôm được phép đến đón Leanne tại nhà đi ăn tối Allan đã 'khó' vì vẻ giàu sang của gia-đình Leanne. Khi đã ngồi yên trong tiệm ăn Forentine, Allan mới ngập ngừng:

- Ba má Leanne làm nghề gì vậy?

Leanne dè dặt:

- Ba là stock broker cho Charles Schwab, và còn buôn bán nhà cửa gì đó. Còn má là professor dạy Trung Văn tại trường đại học cộng đồng Cupertino.

- Leanne có anh em không?

Leanne lắc đầu:

- Con một.
- Ah. Thảo nào ba má cưng hết chỗ nói. Cho Leanne đi ăn tối với Allan mà không yên lòng.

Leanne cười hi hi:

- Chắc tại Allan trông không được ... hiền lành.
- Come on. I've done nothing! Allan thấy má nhìn đã sợ dúm người. Chỉ xin phép đưa Leanne đi chơi chứ có dám nói gì thêm đâu.

Leanne thì thầm:

- Lần sau nói tiếng Hoa chứ đừng nói tiếng Việt hay tiếng Anh. Má chỉ thích tiếng Hoa thôi.
- Còn Leanne?
- Tiếng Việt dễ thương! English is OK.
- Cũng tốt thôi. Này Leanne.
- Hả?
- Weekend cuối tháng này một số engineers bên department của Allan sẽ đi Boreal trượt tuyết.

Leanne có muốn đi không?

- Leanne đâu có biết trượt tuyết!
- Không cần. Trên đó có lớp dạy. Vui lắm.
- Thôi. Chắc má không cho đi đâu.
- Hỏi má thử xem. Sáng đi sớm, lên tới đó chừng 10 giờ, chơi tới tối, ăn xong về tới nhà cũng chỉ chừng 11 giờ khuya. Đi bằng xe van của Scott, an toàn lắm.

- Đề coi. Có gì Leanne sẽ cho Allan biết. Cũng còn lâu mà. À, mà có rú chú Giang đi theo không?

Allan lắc đầu:

- Chú Giang mới đi về tuần rồi, mang hai đứa nhỏ lên Circus Circus ở Reno cho chúng chơi. Chú nói tuyết dày lắm, và trời không quá lạnh. Perfect for skiing!

Leanne im lặng không nói gì thêm, cúi đầu nhìn đôi bàn tay đan vào nhau trên bàn. Mái tóc cô bé loà xoà che bớt vàng trán thông minh nhưng vẫn thấy đôi hàng mi cong lâu lâu chớp nhẹ khiến Allan ngấm nhìn ngẩn ngơ. Anh biết anh là thằng cù-lần, ngần này tuổi mà vẫn chưa có bồ vì kén chọn và vì nhút nhát, nhưng anh không bao giờ ân hận, vì như thế anh mới có giây phút này với em.

Leanne chớp mắt ngừng lên nhìn Allan rồi lại e thẹn cúi đầu. Làm gì mà nhìn người ta như thể quanh mình không còn ai. Sao Allan không kêu mình bằng ‘em’ nhỉ, để mình được gọi ‘anh’ như cô chú Giang chuyện trò với nhau. Tiếng Việt dễ thương thế mà mỗi lần mình nói mẹ không bằng lòng.

- Allan nè. Leanne gọi Allan bằng ... anh nhé. Được không?

Allan nghe tiếng tim mình đập trong lồng ngực:

- Yes, Leanne. Anh ... nghe.

- Anh nhờ chú Giang xin với má. Em chắc là nếu chú nói, má sẽ bằng lòng.

Allan lấy bàn tay đập lên trán mình:

- Ừ há. Vậy mà anh nghĩ không ra! Em .. - giọng Allan nghẹn đi vì xúc động – Anh sẽ nhờ chú. Thế nào má cũng sẽ bằng lòng. Em uống café với anh nhé.

- Thôi, anh uống đi. Em sợ mất ngủ.

Allan bỗng trở nên tỉnh tứ:

- Chắc chắn là anh sẽ mất ngủ đêm nay. Em ...

- ...

Allan ngập ngừng định nói, nhưng rồi thôi, chỉ đưa tay nắm nhẹ bàn tay Leanne đang xoắn vào nhau trên bàn. Leanne e dè cúi mặt. Em biết anh định nói gì rồi, nhưng anh đừng nói “I love you”, nhất là đừng nói “Ngộ ời nì” nghe anh.

Tiếng Allan run rẩy:

- Anh ... anh ... Kiều Liên.

Môi Leanne thoáng một nụ cười nhưng rồi cúi đầu thật thấp, bàn tay vẫn để yên trong tay Allan.

o0o

Giang hốt hoảng khi Allan báo tin là Leanne té gãy chân, hiện đang nằm trong nhà thương:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Mặt Allan buồn so:

- Xui quá chú. Leanne học xong lớp hướng dẫn, mới thử trượt xuống dốc lần đầu thì té. Tại nhỏ đó nhút nhát nên khi té lưng tủng chéo chân, đau đứng lên không được. Cháu đưa vào emergency mới biết là gãy xương ống chân.

- Leanne nằm nhà thương nào, còn ở trên Reno hay đã đưa về dưới này.

- Đưa về O'Connor ở dưới này rồi chú. Chắc cũng phải vài bữa mới xuất viện.

Giang thở dài:

- Để chú nhờ bà thư ký gửi cho Leanne bó hoa. Chiều chú ghé thăm nó. Cháu đi không?

- Không. Cháu sợ bà già Leanne lắm. Chiều thế nào bà cũng có mặt ở đó. Hôm cháu đưa Leanne vào O'Connor đã gặp bà rồi. Bà sĩ và cháu là không biết trông nom Leanne làm nó bị té. Oan cháu quá mà không dám cãi.

Giang mỉm cười:

- Số chú may xui thật. Thế là mất điểm rồi.

- Chắc vậy quá chú. Có gặp bà chú giải thích dùm. Bà nể chú chắc là không trách cháu nữa. Chú nói với Leanne là trưa mai cháu vào.

- Để chú coi. Cái bà già giết giặc đó khó chịu lắm.

Đang buồn Allan cũng bật cười:

- Bà dữ thiệt. Chú giúp cháu nhé.

Giang gật đầu:

- Tội con nhỏ Leanne. Chắc là từ nay hết dám skiing.

- Phải nói là Leanne mê tuyết. Trong lớp hướng dẫn Leanne tỏ ra rất thích thú. Chúng cháu đã có với nhau một ngày thật vui, cho đến khi Leanne gặp tai nạn.

Giang vỗ vai Allan:

- Được rồi, cháu về làm việc đi. À, khoan đã, chú có tin này muốn cho cháu biết, nhưng đừng nói với ai vội, vì sáng mai chú mới tuyên bố cho mọi người trong department của chú biết.

- Chuyện gì vậy chú?
- Chú sắp nghỉ việc ở đây.

Allan ngẩn ngơ:

- Sao vậy chú? Mà chú đi đâu?

- Chú qua Acuson, hãng chế tạo máy siêu âm ở Mountain View. Chú ở Sun Microsystems cũng khá lâu rồi. Muốn đổi việc cho đỡ nhàm chán.

Allan có vẻ buồn:

- Chú đi rồi Leanne và cháu, nhất là Leanne, sẽ buồn lắm. Không còn ai đưa chúng cháu đi ăn trưa.

Giang pha trò cho không khí bớt u buồn:

- Bây giờ chúng mày đâu cần chú nữa. Nhiều khi chỉ mong không có chú để hai đứa tự do du dương, đúng không?

Allan cười gượng không trả lời, cúi đầu chào Giang, đi về phòng làm việc của mình. Không có chú chắc chắn là mất vui, không còn ai nói chuyện tếu, và không có ai vui vẻ giúp đỡ mỗi khi mình gặp khó khăn. Allan cúi đầu nhẹ thở dài. Ở đâu đó người ta cũng tranh sống, chẳng thương tiếc gì những người xung quanh, không dễ gì có được một người bạn cư xử bằng tình người như chú. We're going to miss you!

Giang chỉ cái chân bó bột treo lưng lửng của Leanne cười cười:

- Thôi rồi. Hết đi shopping!

Leanne đỏ mặt kêu nhẹ:

- Chú!

Giang ngồi xuống cạnh giường:

- Còn đau không cháu?

- Vẫn còn hơi đau chú ạ. Bác sĩ nói vài ngày nữa là tập đi nặng được. Khi nào đi được là cháu sẽ tới sở làm.

Giang lắc đầu:

- Đừng lo chuyện đó vội. Cứ nghỉ cho khỏi hẳn. Chân căng thế này làm sao lái xe.

Leanne có vẻ e thẹn:

- Allan anh ấy nói là sẽ chở cháu đi làm, và đưa cháu về hàng ngày.

Giang kêu lên:

- Ah! Chú quên mất! Allan bị bà già cháu 'rũa' cho một trận, phải không?

Leanne nhoen miệng cười:

- Dạ có. Nhưng cháu giải thích cho má rõ rồi. Tại cháu chứ đâu phải tại Allan! Vớ lại nghe Allan tình nguyện đưa cháu đi làm má cũng nguôi giận. Má cháu cũng mới ở đây, và vừa về thì chú tới.

Giang gật gù:

- Ừ. Mong là hai cháu gặp sẽ nhiều may mắn từ giờ.
- Dạ, cháu cũng mong vậy. Chú này, bình hoa đẹp quá. Cảm ơn chú.
- Của tất cả nhân viên trong department đó. Mọi người gửi lời hỏi thăm cháu.
- Chú cho cháu gửi lời cảm ơn mọi người. Mọi chuyện ở sở bình thường chứ chú?

Giang thoáng im lặng rồi ngập ngừng cho Leanne biết là mình đã xin thôi việc ở Sun Microsystems, và tuần lễ này là tuần lễ cuối cùng của Giang tại nơi đó. Leanne nằm yên lặng trên giường, đôi mắt mở lớn như không tin. Khi Giang ngừng nói, ngồi trầm ngâm, Leanne ứa nước mắt, nghiêng đầu nhìn vào tường, không nói một lời. Giang đưa tay nắm bàn tay lạnh ngắt của Leanne:

- Chú biết là cháu thất vọng vì chúng mình đã làm việc với nhau khá lâu. Cháu lúc nào cũng tin cậy và coi chú như người trong nhà. Chú cũng vậy, lúc nào cũng coi cháu như người bạn nhỏ thân thiết. Nhưng chú phải 'move on' Leanne ạ. Thung lũng này cũng nhỏ thôi. Có thể rồi chúng mình lại gặp nhau ở một nơi nào đó.

Leanne vẫn im lặng không nói. Chừng như lâu lắm mới quay ra nhìn Giang, và giọng nói có chút nghẹn ngào:

- Cháu có gặp lại chú trước khi chú đi không?
- Trưa thứ sáu này có bữa tiệc chia tay với nhân viên. Nếu cháu đi lại được thì chú sẽ nhờ Allan tới đón cháu.

Giang xiết nhẹ bàn tay Leanne, giọng xa vắng:

- Chú biết là trong đám đông xa lạ ở xứ người, tìm được một người bạn đồng nghiệp không phải dễ dàng. Chú được may mắn có cháu lú lo tiếng Việt với chú hàng ngày, giữa một đám đông đầy Ấn Độ, Mỹ trắng và Mỹ đen nên chú rất vui. Chú phải đi nhưng sẽ giữ liên lạc với cháu. Đừng buồn nữa Kiều-Liên.

Leanne nhắm mắt, tiếng nói hầu như không rõ ràng vì xúc động:

- Chú nhớ nhé. Chú đừng quên cháu nhé.

Giang không trả lời. Bàn tay Giang摩man những ngón tay nhỏ bé của Leanne, một lúc rồi Giang mới hôn nhẹ lên trán Leanne thì thầm:

- Chú về. Cháu chịu khó tĩnh dưỡng.

Không nghe thấy Leanne trả lời, chỉ thấy dòng nước mắt lăn trên gò má. Giang đứng lên nhẹ nhẹ thở dài.

o0o

Đầu thập niên 90 là thời gian kinh tế rất sôi động ở Silicon Valley. Giang mê man với công việc, tìm bắt những cơ hội để nhanh chóng trở nên giàu có nên không ở một hãng nào lâu. Giang chẳng có nhiều thì giờ cho bạn bè thân sơ, và cũng không trở lại Sun Microsystems thăm nhân viên cũ lấy một lần. Chỉ vào những dịp Christmas Giang mới viết được vài dòng email chúc tụng mọi người một cách máy móc. Hơn ba năm đã trôi qua mà Giang tưởng như mới hôm qua. Giang nhìn những projects dở dang thờ dài nói với Uyên:

- Anh thấy mệt quá. Chúng mình đi Tahoe nghỉ cuối tuần này. Lâu quá không cò bạc, cũng muốn chơi một chút cho đỡ buồn.

Uyên mỉm cười với chồng:

- Có mang các con đi theo không?

Giang lắc đầu:

- Các con cũng lớn rồi, ở nhà với nhau vài ngày cũng không sao. Chúng mình cũng cần có thời gian riêng với nhau.

Uyên tình tứ ôm cổ chồng:

- Nhớ nhé!

Giang mỉm cười:

- Nhớ.

Đã vào cuối thu nên trời Tahoe khá lạnh. Sau bữa cơm tối tại Ceasars Casino, Giang muốn đi dạo nhưng Uyên lắc đầu:

- Lạnh lắm. Em về phòng nghỉ, còn anh, có muốn chơi black jack thì cứ đi.

Uyên cười nói thêm:

- Đừng có chơi khuya. Em đợi đó.

Giang cũng cười:

- Được rồi, em lên phòng trước, chừng 10 giờ anh sẽ lên sau.

Giang chậm rãi đi qua hành lang của những cửa tiệm bày bán những món hàng sang trọng, dẫn đến khu casino. Bất chợt Giang nhìn thấy một người đàn bà bồng đứa con nhỏ đang lơ đãng ngắm nhìn. Giang giật mình:

- Leanne, Leanne! Phải cháu không?

Người đàn bà nhìn Giang ngỡ ngàng:

- Chú Giang!

Giang đưa tay vuốt tóc đứa nhỏ, giọng bồi ngùi:

- Mấy năm không gặp. Các cháu lập gia đình mà không cho chú biết! Chơi xấu nhá!

Leanne vẫn nhìn Giang sững sờ:

- Chú khoẻ không? ... Cô đâu?

- Uyển ngủ trên lầu. Allan đâu cháu?

Leanne lắc đầu:

- Allan hả? Lâu rồi cháu không gặp.

Giang ngạc nhiên:

- Ua! Thế không phải cháu và Allan ...

Leanne giọng đờm buồn:

- Không phải chú ạ.

Leanne đưa mắt nhìn Giang, miệng nở nụ cười:

- Chú Giang nè. Chú cho cháu đi ăn kem đi. Như xưa đó, rồi cháu kể cho chú nghe chuyện của cháu và Allan.

Khi hai người đã ngồi xuống, và đứa bé đã nép vào vai mẹ ngủ yên, Leanne vừa vỗ nhẹ trên lưng con, vừa nói bằng một giọng đều đều:

- Chú đi rồi cháu và Allan rất thân với nhau. Mấy tháng sau thì Allan xin hỏi cưới cháu. Cháu bằng lòng, nhưng mẹ cháu nhất định chống đối.

Giang thở dài:

- Tại sao vậy? Cháu đã bằng lòng, và Allan có gì đáng chê đâu!
- Mẹ cháu nói Allan không phải là người Phúc Kiến, không học cao hơn cháu, và nhất là bố mẹ Allan không phải là người trí thức.
- Trời! Cái trò môn đang hộ đối xưa như trái đất.

Leanne gật đầu:

- Dạ. Mẹ cháu còn xưa lắm, lại chỉ có mình cháu là con nên ...
- Sao cháu không tranh đấu, thuyết phục mẹ. Thời buổi này trai gái yêu nhau thì phải biết tự định đoạt lấy số phận của mình chứ!
- Cháu biết vậy, nhưng ...
- Sao?
- Có lẽ cháu không yêu Allan nhiều đến độ dám hy sinh, chống lại cha mẹ. Hơn thế nữa ... Chú biết không ...

- Chú nghe đây.
- Allan bị chạm tự ái, nhất là khi biết mẹ cháu coi thường bố mẹ mình, nên dù rất yêu cháu, Allan vẫn bỏ đi, không một lời giã từ.

- Allan nó đi đâu?

- Qua làm cho Bea, sau đó về Hồng Kông cưới vợ.

Leanne gượng cười buồn:

- Allan thế mà may. Gia đình vợ Allan rất giàu. Allan bây giờ mua biệt thự trên khu Avalon, lái xe Porsche 911, có gặp cháu vài lần, thoáng buồn, nhưng ngó lơ.

Giang ngậm ngùi:

- Còn cháu, cháu lập gia đình lâu chưa? Với ai đó, chú biết không?

Leanne lắc đầu:

- Chú không biết đâu. Con một người bạn của mẹ, Ph D. về sử địa, xuất thân từ Stanford University, bố mẹ đều là luật sư giàu có. Cháu lấy chồng cũng hơn hai năm rồi, lúc đó cháu đang buồn, nên bố mẹ nói sao cháu nghe vậy, chẳng suy nghĩ đắn đo gì. Từ ngày có con, cháu thôi không còn đi làm, sống yên phận nuôi con, và hàng ngày chờ chồng đi làm về.

- Miễn là cháu hạnh phúc. Chồng cháu đâu? Cho chú gặp chào hỏi làm quen.

Leanne lơ đãng nhìn đâu đó trong lúc vẫn vỗ về đứa con:

- Hạnh phúc ư? Cháu không biết nữa. Chúng cháu lên đây từ sáng nay, checked in xong là anh ấy biến mất vào casino, không cơm nước gì cả, và có lẽ cũng sẽ chẳng về phòng ngủ đêm nay! Cái anh ấy đam mê không phải là cháu, mà là những quân bài.

Giang ngờ ngàng, im lặng thở dài. Giọng Leanne bình thản như là cam chịu:

- Cháu cũng chẳng muốn đi theo anh ấy lên đây, nhưng mẹ cháu bắt đi theo, nói là đi đâu phải có vợ có chồng, và đề sẵn sóc cho anh ấy. Tháng nào cũng lên đây một hoặc hai lần.

Bỗng dừng tiếng nói Leanne như dậm lệ:

- Cháu chán casino lắm. Cháu ... cháu ... muốn mang con về với mẹ hay là đi một nơi nào thật xa xôi, nhưng không đủ can đảm chú ạ. Nhiều đêm cháu khóc, nhớ những ngày vui ở Sun Microsystems, nhớ Allan, và nhớ chú rất nhiều.

Giang buồn rầu vươn tay vỗ nhẹ lên vai Leanne:

- Đúng là số phận. Chú không biết nói gì để an ủi cháu.

Leanne đưa tay chùi một giọt lệ đọng trên khóe mắt:

- Chú Giang nè ...
- Chú nghe.
- Giá hồi đó chú còn ...

Leanne không nói tiếp, nhưng nhìn đôi mắt thiết tha của Leanne, Giang đã hiểu, và nhẹ thở dài, đưa tay vuốt nhẹ cánh tay trần của Leanne:

- Chú hiểu. Nhưng muộn rồi Kiều Liên ạ. Cháu đưa con lên phòng nghỉ đi. Đừng buồn nữa. Hạnh phúc là đứa bé dễ thương cháu mang trên vai. Nghe chú nhé.
- Dạ ...

Giang ngồi lặng nhìn theo bóng Leanne, lâu lâu đưa tay vẫy mỗi khi thấy Leanne quay lại nhìn, cố gắng không chạy theo, ôm đôi vai nhỏ, cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi hồng. Anh biết chứ Leanna, đôi mắt em nhìn anh khi anh lơ đãng nói là Uyên đã bỏ đi, đôi mắt long lanh như vui mừng, rồi chợt buồn xa vắng, đã nói lên tâm tình em lúc bấy giờ. Anh biết em yêu tiếng Việt, và yêu cả người. “Giá hồi đó chú còn ...”, anh biết nếu anh còn độc thân thì không biết cuộc đời em, cuộc đời chúng mình sẽ ra sao. Nhưng thôi em, mọi chuyện cũng đã muộn rồi! Xin em hãy giữ phút giây đó như là một kỷ niệm êm đềm.

Khi Leanne đã mất hút trong đám đông Giang mới từ từ đứng lên, bỏ ý định tới sông bài, trở về phòng ngủ. Uyên đang nằm trên giường coi TV, ngạc nhiên nhìn chồng:

- Anh không đánh bài hả?

Giang leo lên giường ôm vợ:

- Không. Anh muốn ở bên em.

Uyên cười cười:

- Ngoan nhỉ?

Giang không trả lời, rúc đầu vào ngực Uyên, tìm một cảm xúc ấm áp để quên đi giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt Leanne.